

*Najboljše,
kar premorem,
Zanj*

Oswald Chambers

Vsebina

Predgovor k slovenski izdaji	5
Predgovor k prvi izdaji	8
Beseda o Oswaldu in Biddy Chambers	9
Januar	17
Februar	48
Marec	77
April	108
Maj	138
Junij	169
Julij	199
Avgust	230
September	261
Oktober	291
November	322
December	352

Predgovor k slovenski izdaji

Knjiga, ki jo držite v rokah, nas 365 dni vodi po poti, kjer se srečujeta Bog in človek. Avtor Oswald Chambers nas z zanesljivim smerokazom Božje besede vedno znova vrača k milostni resnici, da Bog in človek nista dva, ampak eno, drug v Drugem. Samo v tem odnosu se lahko ponovno rodimo, smo živi in po njem živimo tudi v večnosti. V knjigi se srečujemo z Božjimi posegi v življenja apostolov ter drugih svetih mož in žena, z njihovimi človeškimi vzgibi in njihovo osvobajajočo prepustitvijo Božjemu načrtu. Samo Boga je namreč potrebno vzeti resno, potem ima vse ostalo pravo mesto.

»Zgoraj vse povedo« so prve besede, ki so me sprejele na pot branja knjige *Najboljše, kar premorem, Zanj* (*My Utmost for His Highest*). Zanje je poskrbela svakinja Ana, ki mi je knjigo podarila in me spodbudila, naj jo prevedem. Besede, ki jih je zapisala, so resnične. Oswald Chambers, škotski pastor, ki je živel pred dobrimi sto leti, je neverjetno sodoben, celo brezčasen. Vse človeško je tu: nevednost, brezbrižnost, potrtost, izčrpanost, bolečina, duhovna zmeda in samozadostnost. A tudi vse Božje, kar je On položil v človeka: gorečnost, zvestoba, predanost, sočutje, vztrajnost, služenje, veselje in darovanje. Chambers je v svojih nagovorih jasen, jedrnat, tudi humoren, občasno neizprosni, a vedno spodbuden, poln zaupanja v človeka, ki sledi moči Božjega klica. Spodbujeni smo, da ne služimo sami sebi, ampak z Božjo milostjo ujamemo svobodo duhovnega življenja, ki se obrača k bližnjemu. Človeka vedno znova spominja, da ni pomembno, kam gre, temveč s kom, ter ga pri tem nagovarja k izpraševanju: »Je res On moj Gospod?« V radosti bivanja in v trpljenju? Odločno nas spodbuja, naj bomo dejavni, ko spoznamo Božje povabilo »Pojdite, kaj še čakate?«, a nas hkrati svari pred pretirano aktivnostjo, saj nas ta lahko odvrča od Boga.

Pred seboj imamo prvi slovenski prevod, ki se je pridružil več kot 40 jezikom, v katere je bila knjiga doslej prevedena. Gre za nagovore, ki jih je med letoma 1911 in 1915 Oswald Chambers najprej delil na predavanjih na bibličnem kolidžu *Bible Training College* v Angliji ter kasneje med letoma 1915 in 1917, ko je služil pri *Zvezi krščanskih mladih mož* (Young Men's Christian Association). Ob izbruhu prve svetovne vojne je namreč kot prostovoljec odšel v Egipt, kjer se je pridružil avstralskim in novozelandskim četam, ki so stražile Sueški prekop. Po njegovi zgodnji smrti pri 43 letih je nagovore zbrala in uredila Chambersova soproga ter jih v knjižni obliki leta 1927 izdala v Veliki Britaniji, nekaj let kasneje pa še v Združenih državah. Takrat je postala najbolje prodajana knjiga z versko vsebino vseh časov.

Slovenski prevod je nastal na osnovi predelave Chambersovega besedila, ki jo je napravil James Reimann (1950–2013), lastnik krščanske knjigarne iz Atlante v Georgii. Približno 1800 ur je posvetil raziskovanju in urejanju besedila, saj ga je zaradi sprememb v angleškem jeziku vedno bolj skrbelo, da bralci iz dela ne bodo mogli razbrati toliko, kot bi lahko. Sam pravi, da »ne gre za to, da je izvorno delo samo razložil z drugimi besedami, lahko ga imamo kar za prevod«. Opravljenih je bilo na tisoče študij besed, in tako je angleški bralec dobil natančen in berljiv izvod knjige.

Da sem lahko izbistrila sporočilo nekaterih Chambersovih misli, sem potrebovala pomoč. Prevod je nastajal skupaj s p. Miranom Žvanutom, s katerim sva besedila pregledovala predvsem s teološke plati, in Davidom Pucem, stanovskim kolegom, ki je skrbel za jasen in pravičen jezik ter druge lektorske podrobnosti. Brez njiju te knjige ne bi bilo. Družila so nas skupna iskanja pravih besed in jasne izraženosti Chambersovih pronicljivih sporočil. Kadar se je zapletlo, nas je vodila njegova misel, da je »gotovost značilna za življenje po zdravi pameti, milostna negotovost pa je znamenje duhovnega življenja«. Oba sta proces prestavljanja sprejemala z veliko mero potrpežljivosti in

naklonjenosti. Ko je že kazalo, da bo čas epidemije naše delo prekinil, ga je v resnici osmisil in usmeril tja, kjer je blagoslov doma.

David Ahačič, moja vez z založbo Družina, je vedno znal najti pravo besedo oz. rešitev v trenutkih, ko je bilo to najbolj potrebno. Zato je knjiga lahko ugledala luč sveta. Z Davidom sva zamenjala srednješolski vlogi – tokrat sem jaz oddala svojo domačo nalogo, kar je bila bogata in osrečujoča izkušnja.

Ta knjiga je bila prevedena z namenom, da bi se naučili prepustiti, da življenje teče po Njegovo. Dobro je, da jo beremo s Svetim pismom v roki, in tako zaupamo Jezusu vse, kar premoremo. Najboljše Zanj – in s tem tudi za nas vse.

Lily Schweiger Kotar

Prijateljstvo z Bogom

»Ali naj skrivam pred Abrahamom,
kaj nameravam storiti [...]?»
(1Mz 18,17)

Veselje Njegovega prijateljstva. V odlomku 1 Mz 18 vidimo, kakšno veselje prinese pravo prijateljstvo z Bogom, če ga primerjamo z občutkom Njegove minljive navzočnosti v molitvi. To prijateljstvo pomeni biti Bogu tako blizu, da Ga nikoli ni potrebno niti prositi, da vam pokaže svojo voljo. To je stopnja bližine, ki potrjuje, da se bližate zadnji stopnji učenja vere. Ko živite v tesnem odnosu z Bogom, živite svobodno, prosto in veselo, vi ste Božja volja. Vse vaše smiselne odločitve so pravzaprav Njegova volja za vas, razen če pride do občutka zadržanosti, ki izvira iz vas. Svobodni ste, da se odločate v luči popolnega in razveseljivega prijateljstva z Bogom, pri čemer veste, da bo, če so vaše odločitve napačne, On ljubeče poskrbel za ta občutek zadržanosti. Ko se to zgodi, se morate nemudoma ustaviti.

Težave Njegovega prijateljstva. Zakaj je Abraham prenehal moliti? Zato, ker še vedno ni dosegel tiste ravni bližine v odnosu z Bogom, ki bi mu dovoljevala, da bi pogumno nadaljeval s svojo prošnjo Bogu, dokler ta ne bi bila uslišana. Vsakič, ko v molitvi prekinemo svojo resnično željo in rečemo: »No, ne vem, morda pa to ni Božja volja«, moramo doseči naslednjo raven. To pomeni, da se z Bogom ne poznamo tako dobro, kot se je Jezus oz. kot bi si Jezus želel – »da bi bili eno, kakor sva Midva eno« (Jn 17,22). Pomislite na zadnjo stvar, za katero ste prosili v molitvi – ste bili predani temu, za kar ste molili, ali Bogu? Je bila vaša vztrajnost v tem, da bi od Duha prejeli dar zase ali da bi prišli do Boga? »[...] saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden Ga prosite.« (Mt 6,8) Prosimo zato, da bi smeli bolje spoznati Boga. »Razveseljaj se v Gospodu, pa ti bo dal, kar želi tvoje srce.« (Ps 37,4) Vztrajno molite, da pridete do popolnega razumevanja Boga Samega.

Vas Jezus samo zanima ali ste z Njim eno?

»Skupaj s Kristusom sem križan.«
(Gal 2,19)

Neizbežna duhovna potreba vsakega izmed nas je, da podpišemo smrtno obsodbo svoji grešni naravi. V zakup moramo vzeti naša čustvena stališča in intelektualna prepričanja, pripravljene, da jih spremenimo v moralno sodbo proti naravi greha; to pomeni proti katehizaciji zahtevi, da imamo pravico do sebe. »Skupaj s Kristusom sem križan,« je dejal Pavel. Ni rekel: »Odločil sem se, da bom posnemal Jezusa Kristusa« ali »Res se bom potrudil, da Mu bom sledil« – temveč: »Z Njim sem se poistovetil v Njegovi smrti.« Ko enkrat dosežem to moralno odločitev in se po njej ravnam, je vse, kar je Kristus na Križu dosegel za mene, doseženo v meni. Ko se prostovoljno predam Bogu, ima Sveti Duh priložnost, da me obdaruje s svetostjo Jezusa Kristusa.

»Ne živim več jaz [...]« (Gal 2,20a) Moja edinstvenost ostaja, osnovni motiv za moje življenje in narava, ki me vodi, pa sta temeljito spremenjena. Človeško telo ohranim isto, stara, satanska pravica do samega sebe pa je uničena.

»Kolikor pa zdaj živim v mesu [...]« (Gal 2,20b) – ne z življenjem, ki bi ga rad živel ali za katerega celo prosim, da bi ga živel, temveč z življenjem, ki ga sedaj živim v svojem umrljivem telesu – z življenjem, ki ga vidijo drugi, »živim v veri v Božjega Sina« (Gal 2,20b). To ni bila Pavlova lastna vera v Jezusa Kristusa, ampak vera, ki mu jo je dal Božji Sin (glej Ef 2,8). Ne gre več za vero v samo vero, ampak za tako, ki presega vse predstavljive meje – za vero, ki prihaja samo po Božjem Sinu.

Skrivnost gorečega srca

»Ali ni najino srce gorelo v naju [...]?»
(Lk 24,32)

Spoznati moramo skrivnost gorečega srca. Nenadoma se nam prikaže Jezus, zaneti se ogenj in zagledamo čudovite podobe, potem pa se moramo naučiti, kako to skrivnost gorečega srca – srca, ki gre lahko skozi karkoli – ohraniti. Navaden, dolgočasen dan, z običajnimi opravili in ljudmi, ugaša goreče srce – razen če se nismo naučili skrivnosti, da vztrajamo v Kristusu.

Obup, ki ga doživljamo kristjani, pogosto ne izvira iz greha, ampak iz tega, da ne poznamo svoje lastne narave. Če bi radi določili, kateremu čustvu pustiti, da se razvije v našem življenju, potem moramo samo preveriti, kakšen bo končni učinek tega čustva. Dobro ga premislimo, vse do logičnega zaključka, in če bi Bog izid obsodil, se nemudoma ustavimo. Če pa gre za čustvo, ki ga je vzdramil sam Božji Duh, mi pa mu ne pustimo, da bi se razvilo v našem življenju, bo to povzročilo drugačen odziv, kot je želel Bog. Tako delujejo zasanjani in pretirano čustveni ljudje. Močnejša kot so čustva, globlje padejo, če niso tam, kjer je želel Bog. Če pa vas je Božji Duh vznemiril, sprejmite čim več dokončnih odločitev in se ne ozirajte na posledice. Ne moremo namreč za vedno ostati na »gori spremenitve« in uživati v luči izkušnje na vrhu gore (glej Mr 9,1–9). Svetlobo, ki smo jo tam prejeli, moramo ubogati, jo uresničiti. Če nam Bog kaj razkrije, potem je to znak, da se moramo odločiti, ne glede na to, kaj nas stane.

Ne morem goreti, kadar želim sam,
ogelj, ki v srcu prebiva,
Duh veje in je tiho tam,
v skrivnosti naša duša vztraja;
a v urah notranjih dognanj želijo,
da se v času teme izpolnijo.

Ali sem še vedno mesen?

*»Mar niste še vedno meseni [...], dokler sta med vami nevoščljivost in prepir?«
(1 Kor 3,3)*

Običajen človek ali nevernik se o mesenosti ne zaveda ničesar. Želje telesa, ki se bojujejo proti Duhu, in Duh v vojni s telesom, ki se začne ob ponovnem rojstvu, povzročajo mesenost in njegovo zavedanje. Pavel je dejal: »Živite v Duhu in nikakor ne boste stregli poželenju mesa.« (Gal 5,16). Z drugimi besedami, mesenost bo izginila.

Ali ste prepirljivi in se zlahka vznemirjate zaradi malenkosti? Ali mislite, da kristjani niso nikoli taki? Pavel meni, da so, in to naravnost povezuje z mesenostjo. Je v Svetem pismu kakšna resnica, ki v vas takoj vzbudi duha hudobije ali odpora? Če je tako, potem je to dokaz, da ste še vedno meseni. Če pa se v vašem življenju nadaljuje proces posvetitve, ne bo ostala nobena sled tega duha v vas.

Če Božji Duh zazna, da je v vas kaj narobe, vas ne bo prosil, da to popravite. Povabil vas bo, da sprejmete luč resnice, in potem bo On to popravil. Otrok luči bo nemudoma priznal greh in stopil pred Boga takšen, kot je. Otrok teme pa bo rekel: »O, to pa lahko razložim.« Ko bo zasijala luč in bo Duh prinesel obsodbo greha, bodite otrok luči. Priznajte svoja napačna ravnanja in Bog bo poskrbel za vse, kar je potrebno. Če pa sebe poskušate opravičiti, potem ste dokazali, da ste otrok teme.

Kaj je dokaz, da je mesenost izginila? Nikoli se ne zavajajte. Ko bo mesenost izginila, boste to vedeli – to je nekaj najbolj resničnega, kar si lahko predstavljate. Bog bo poskrbel, da boste imeli nešteto možnosti, da si dokažete ta čudež Njegove milosti. Dokaz je v vsakodnevnem življenju. Rekli boste: »Če bi se to zgodilo prej, bi čutil odpor!« Tako boste najbolj začuden človek nad tem, kar je Bog storil v vas.

Odgovorni služabnik

»On mora rasti, jaz pa se manjšati.«
(Jn 3,30)

Če kdo ne more živeti brez vas, to ni Božja volja. Kot služabniki imate osnovno odgovornost, da ste »ženinov prijatelj« (Jn 3,29). Ko vidite človeka, ki že skoraj razume, kaj od njega zahteva Jezus Kristus, veste, da je vaš vpliv šel v pravo smer. Ko tega človeka vidite sredi težkega in bolečega boja, ga ne poskušajte preprečiti, temveč molite, da se njegova težava podeseteri, dokler ga nobena sila, ne na zemlji ne v peklu, ne bo mogla držati stran od Jezusa Kristusa. Vedno znova poskušamo igrati vlogo Božje previdnosti v življenju drugih. To nam zares ne gre dobro od rok, saj v resnici preprečimo Božjo voljo, ko pravimo: »Tega človeka ta težava ne bi smela doleteti.« Namesto da bi bili prijatelji Ženina, je naše sočutje v napoto. Nekega dne nam bo ta človek dejal: »Vi ste tatovi. Ukradli ste mi željo, da bi sledil Jezusu, in zaradi vas sem Ga izgubil izpred oči.«

Pazite, da se s kom ne veselite ob napačnih stvareh, vedno pa se veselite ob pravih. »Ženinov prijatelj pa [...] se srčno veseli zaradi ženinovega glasu. To moje veselje je torej zdaj dopolnjeno. On mora rasti, jaz pa se manjšati.« (Jn 3,29–30) Vse to je bilo izrečeno z veseljem, ne z žalostjo – končno so namreč na tem, da vidijo Ženina! To je Janez izrazil z radostjo, predstavlja pa dokončen umik služabnika, njegov korak vstran, saj nikoli več ne pomislimo nanj.

Z vsem svojim bitjem pozorno poslušajte, dokler v življenju drugega ne zaslišite glasu Ženina. Ne mislite več na to, kakšno opustošenje, težave ali bolezni vam bo to prineslo. Preprosto se radujte v božanskem navdušenju, da ste slišali Njegov glas. Morda boste morali Jezusa Kristusa pogosto gledati, kako komu uniči vse v življenju, preden tega človeka lahko reši (glej Mt 10,34).

*»Kajti ne boste odšli v naglici [...], saj bo GOSPOD šel pred vami in Bog Izraelov bo vaša zadnja straža.«
(Iz 52,12)*

Gotovost včerajšnjega dne. »Bog išče, kar je preteklo.« (Prd 3,15) Ob koncu leta se z veseljem obračamo na to, kar Bog za nas pripravlja v prihodnosti. Pa vendar se v nas lahko prikrađe tudi strah, ko se spominjamo preteklih dni. Naše trenutno veselje ob Božji milosti se običajno zmanjša ob spominu na pretekle grehe in napake. Vendar pa je naš Bog Bog naše preteklosti, ki te spomine dopusti, saj našo preteklost spreminjajo v pot duhovne rasti za našo prihodnost. Bog nas na preteklost spominja zato, da nas zavaruje pred prazno gotovostjo sedanjosti.

Gotovost jutrišnjega dne. »[...] saj bo GOSPOD šel pred vami.« (Iz 52,12) To je milostno razodetje – Bog bo tam, kjer mi tega nismo zmožni. Nenehno bo pazil, da se spet ne spotaknemo na istem mestu, kar bi se zagotovo zgodilo, če ne bi bil On »naša zadnja straža« (glej Iz 52,12). Božja roka se dotakne naše preteklosti in našo vest osvobodi bremena.

Gotovost današnjega dne. »Kajti ne boste odšli v naglici [...]« (Iz 52,12) Ko vstopamo v prihajajoče leto, naj to ne bo v naglici vihravega, minljivega veselja ne v hitrici zaletave brezobzirnosti. V novo leto vstopimo s potrpežljivo močjo zavedanja, da gre Bog Izraelov pred nami. Naš včerajšnji dan se zdi pred nami kot nekaj, česar ni mogoče vrniti in popraviti.

Res je, da smo nekatere priložnosti izpustili in se ne bodo več vrnile, a Bog lahko ta rušilni strah spremeni v ustvarjalno pozornost za prihodnost. Pustimo preteklost, kjer je, a naj le ostane v ljubeznivem Kristusovem objemu.

Pustite torej v Njegovih rokah preteklost, ki se več ne vrne, in stopite z Njim v varno prihodnost.

NAJBOLJŠE, KAR PREMOREM, ZANJ
Oswald Chambers

Naslov izvirnika: My Utmost for His Highest

© izvirnika: Oswald Chambers Publications Assn., Ltd., 1992.

© prve izdaje: Dodd, Mead & Company, Inc., 1935. Obnovljene pravice: Oswald Chambers Publications Association., Ltd., 1963. Izdano po dogovoru z Discovery House, 3000 Kraft Ave., SE, Grand Rapids, Michigan 49512. Vse pravice pridržane.

© Družina, d. o. o., 2021

Imprimatur: Slovenska škofovska konferenca, msgr. Stanislav Zore, 25. 11. 2021, št. 100-21/21

Izdaja: prva

Prevod: Lily Schweiger Kotar

Jezikovni pregled: David Puc

Teološki pregled: p. Miran Žvanut DJ

Oblikovanje in prelom: Matic Kotar

Izdala in založila: Družina, d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Tiskano v Sloveniji

Naklada: 800 izvodov

Ljubljana 2022

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-584(042)

CHAMBERS, Oswald, 1874-1917

Najboljše, kar premorem, Zanj / Oswald Chambers ; [prevod Lily Schweiger Kotar]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2022

Prevod dela: My Utmost for His Highest

ISBN 978-961-04-0912-0

COBISS.SI-ID 107090947